

časť tudi slavnemu pesniku hrvatskemu — staremu Ivanu Trnskemu. Prav je, da se onemu, kateri se je vse svoje življenje trudil na hrvatskem književnem polju, kateri je uprav oče lepe književnosti hrvatske, podeli zaslužen priznanje. Bodi to starčku v znak hvaležnosti od ljubečega naroda, a mlajšim bodi to v vspodbudo in opomin, naj delajo vstrajno.

Mnogo je izgubila Matica Hrvatska z možmi, katere sem gori omenil, vendar se ji rane toliko ne poznajo, ker so na njih mesto stopile druge sile. Res čudno, da je Matica baš v tekočem letu pokazala svojo krepčino in moč, dasi so jo zadeli dosti hridke izgube. Evo pred pol leta je izdala enajst knjig, a kmalu po novem letu izdá drugih deset. To je življenje in rast, prijatelj moj! Ali pač ne? In ako Bog dá, podala nam bode v teku l. 1890 še kakovih deset knjig. Sedaj pa seštevaj — čez trideset knjig, izbornih po vsebini in lepih po opravi — v dveh kratkih letih in v tako žalostnih razmerah, v kakoršnih je narod hrvatski! Lepo število, kaj ne? Le imenuj mi društvo kakega večjega in napred-

nejšega naroda, katero izdaje toliko in pa takih knjig, a za tako neznatno ceno!

Ne bodem našteval knjig, katere bodejo izšle v nekoliko dneh — o teh Ti bodem poročal kasneje, le toliko Ti naznanjam, da »Hrv. narodne pjesme«, katere že vsakdo težko pričakuje, ne izidejo še takoj. To bode ogromno delo, katero potrebuje časa, a izvestno bode dobro urejeno, ker ga urejujejo najizvrstnejši poznavalci narodnega blaga (dr. L. Marjanović, dr. Mil. Šrepel itd.).

Širi se Matica še vedno med hrvatskim občinstvom. Tako broji sedaj 7247 členov, za 482 več od lani. Upam, da se bode pribralo novih členov zaradi lepih knjig, katere izdaje. Posnemajmo Slovenci Hrvate in podpirajmo tudi mi bolj navdušeno svojo Matico!

Glej ga kleka! pismo je naraslo bolj, nego sem si mislil. Pisal Ti bodem zopet o priliki in upam, da ne bodeš tako dolgo čakal na pisemce, kakor si sedaj. A do tedaj, da si mi zdrav, »kao lav!«

Tvoj

Janko.

Domovini.

Boré se drugi za domovje svoje,
Boré, da v vrelih kri po zemlji vréva,
Da bela smrt bogato žetev žanje:
Sloven le moli, v solzah pesem péva;

In dédov rod iz črne zemlje kliče,
Ki s potom, s krvjo nekda j jo je močil;
V nesreče pričó zove si mrlíče,
Da ž njimi vred gorjá solze bi točil.

Oj, vstani, stari rod, solzó povečaj,
Da vzraste v potok, v reko silovito,
Pokrije zemljo drágo, se razlije
Po celem svetu — morje valovito!

Če nas ne bo, ko nas sovrag potere,
Ko zemljo sveto, dedno nam ukrade,
Ti solzno morje svetu večno pričaj
Slovenov srčne rane, davne nade!

In vspuhti v zrak, v vihar se grozni skupi,
In grom in blisk in šum in točo vzrodi:
Maščuj nas solza in preplavi vrága,
Potopi ga v Slovenov solzni vodi!

J. —ek.

